

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์

พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์

เหตุผล

โดยที่มาตรา ๗๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้บัญญัติให้รัฐพึงส่งเสริมและให้ความคุ้มครองชาวไทยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ให้มีสิทธิดำรงชีวิตในสังคมตามวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตดั้งเดิมตามความสมัครใจได้อย่างสงบสุข ไม่ถูกรบกวน ซึ่งประเทศไทยมีกลุ่มชาติพันธุ์ที่แตกต่างและหลากหลาย แต่ละกลุ่มล้วนมีวิถีชีวิต ภาษา ภูมิปัญญา และวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเองมาช้านาน ประเทศไทยได้มีการให้สัตยาบันต่อพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับการส่งเสริมและอนุรักษ์วิถีชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์หลายฉบับ ซึ่งปัจจุบันไม่มีกฎหมายส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์โดยตรง ส่งผลให้กลุ่มชาติพันธุ์ต้องเผชิญปัญหาด้านต่างๆ โดยเฉพาะการขาดสิทธิทางวัฒนธรรม ขาดสิทธิทางทรัพยากร และอคติทางสังคมต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ดังนั้นเพื่อให้ภาครัฐมีบทบาทและอำนาจตามกฎหมายอย่างถูกต้องสอดคล้องกับสภาพสังคม วัฒนธรรมของประเทศไทยที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติและวัฒนธรรม และเพื่อให้กลุ่มชาติพันธุ์ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลรักษาและสืบทอดวัฒนธรรมอันดีงามตลอดจนการดูแลและสามารถใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่ตามธรรมชาติในท้องถิ่นของตนได้อย่างยั่งยืนถูกต้องตามกฎหมายโดยไม่ถูกดูถูกเหยียดหยามหรือการกีดกันจากกลุ่มบุคคลภายนอกที่มีความแตกต่างทางเชื้อชาติและวัฒนธรรม และรัฐพึงส่งเสริมและให้ความคุ้มครองชาวไทยกลุ่มชาติพันธุ์ ให้มีความสามารถในการพึ่งพาตนเองมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และมีโอกาสในการเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศอย่างแท้จริง การมีกฎหมายเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์จึงสอดคล้องกับทั้งทางความเป็นจริงของสังคมวัฒนธรรมไทยและรัฐธรรมนูญ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติ
ส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์
พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๖ ประกอบมาตรา ๒๙ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

เหตุผลและความจำเป็นในการจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อส่งเสริมและให้ความคุ้มครองสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์ ให้มีความสามารถในการพึ่งพาตนเอง ให้มีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และมีโอกาสในการเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศอย่างแท้จริง ซึ่งการตราพระราชบัญญัตินี้ สอดคล้องกับเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้ว

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ บรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับใด ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วซึ่งขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“กลุ่มชาติพันธุ์” หมายความว่า กลุ่มบุคคลที่มีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม ภาษา ขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิตและความเชื่อร่วมกัน ทั้งนี้ให้หมายรวมถึงชนเผ่าพื้นเมืองด้วย

“การเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ” หมายความว่า การจำแนก การกีดกัน การจำกัด หรือการเลือกโดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของเชื้อชาติ สีผิว เชื้อสาย หรือชาติกำเนิด หรือเผ่าพันธุ์กำเนิด ซึ่งมีเจตนา หรือมีผลให้เกิดการระงับหรือปิดกั้นการเคารพสิทธิมนุษยชน และเสรีภาพขั้นพื้นฐานของบุคคล

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติ

“สภา” หมายความว่า สภากลุ่มชาติพันธุ์

- “สมาชิก” หมายความว่า สมาชิกสภากลุ่มชาติพันธุ์
- “คณะกรรมการสภา” หมายความว่า คณะกรรมการสภากลุ่มชาติพันธุ์
- “อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ
- “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจออกกฎกระทรวง ระเบียบ และประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับราชการของกระทรวงนั้น

หมวด ๑

การส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์

มาตรา ๖ ประเทศไทยเป็นประเทศพหุชาติพันธุ์ โดยมีอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ที่หลากหลาย กลมกลืน และแตกต่างกัน แต่ละกลุ่มชาติพันธุ์มีวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และความเชื่อของกลุ่มบุคคลที่อยู่ร่วมกันในสังคม

มาตรา ๗ การส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ต้องสอดคล้องกับพันธกรณีระหว่างประเทศ ที่ประเทศไทยผูกพัน โดยแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์มีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และได้รับการคุ้มครอง อย่างเสมอภาค

มาตรา ๘ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือการเลือกปฏิบัติ ทางเชื้อชาติโดยไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มชาติพันธุ์ และการกำหนดนโยบาย กฎ ระเบียบ มาตรการ โครงการ หรือ วัตถุประสงค์ของหน่วยงานรัฐ หน่วยงานเอกชน ในลักษณะที่เป็นการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือ การเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติต่อกลุ่มชาติพันธุ์จะกระทำมิได้

การกระทำในลักษณะที่เป็นการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือการเลือกปฏิบัติ ทางเชื้อชาติโดยไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มชาติพันธุ์ตามวรรคหนึ่ง ให้หมายความรวมถึงการกระทำหรืองดเว้น การกระทำ ที่แม้จะมีได้มุ่งหมายให้เป็นการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ ต่อกลุ่มชาติพันธุ์โดยตรงแต่ผลของการกระทำนั้นทำให้กลุ่มชาติพันธุ์ต้องเสียสิทธิที่ควรได้รับเพราะเหตุ แห่งการเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ด้วย ทั้งนี้ มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้กลุ่มชาติพันธุ์ สามารถใช้สิทธิหรือเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น หรือเพื่อคุ้มครองหรืออำนวยความสะดวกให้แก่ กลุ่มชาติพันธุ์ ย่อมไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ

มาตรา ๙ กลุ่มชาติพันธุ์ที่ได้รับหรือจะได้รับความเสียหายจากการกระทำในลักษณะที่เป็น การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มชาติพันธุ์ตามมาตรา ๘ มีสิทธิร้องขอต่อคณะกรรมการให้มีคำสั่งเพิก ถอนการกระทำหรือห้ามมิให้กระทำการนั้นได้ คำสั่งของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

การร้องขอตามวรรคหนึ่ง ไม่เป็นการตัดสิทธิผู้ร้องในอันที่จะฟ้องเรียกค่าเสียหายฐานละเมิด ต่อศาลที่มีเขตอำนาจ โดยให้ศาลมีอำนาจกำหนดค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินให้แก่กลุ่มชาติพันธุ์ที่ถูก เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมได้ และหากการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มชาติพันธุ์นั้นเป็นการกระทำโดย จงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ศาลจะกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษให้แก่กลุ่มชาติพันธุ์ไม่เกินสี่เท่า ของค่าเสียหายที่แท้จริงด้วยก็ได้

มาตรา ๑๐ ห้ามมิให้ผู้ใดโฆษณาหรือเผยแพร่ทางสื่อมวลชนหรือสื่อสารสนเทศประเภทใด อันเป็นการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือเลือกปฏิบัติโดยทางเชื้อชาติต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ที่ก่อให้เกิด ความเสียหายแก่ เกียรติยศ ชื่อเสียง ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์

กลุ่มชาติพันธุ์ที่ได้รับความเสียหายจากการโฆษณาหรือเผยแพร่ทางสื่อมวลชนหรือ สื่อสารสนเทศตามวรรคหนึ่ง มีสิทธิร้องขอต่อคณะกรรมการให้มีคำสั่งเพิกถอนการกระทำหรือห้ามมิให้กระทำ การนั้นได้ คำสั่งของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

การร้องขอตามวรรคสอง ไม่เป็นการตัดสิทธิผู้ร้องในอันที่จะฟ้องเรียกค่าเสียหายฐานละเมิด ต่อศาลที่มีเขตอำนาจ โดยให้ศาลมีอำนาจกำหนดค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินให้แก่กลุ่มชาติพันธุ์ที่ถูก เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมได้ และหากการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มชาติพันธุ์นั้นเป็นการกระทำโดย จงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ศาลจะกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษให้แก่กลุ่มชาติพันธุ์ไม่เกินสี่เท่า ของค่าเสียหายที่แท้จริงด้วยก็ได้

มาตรา ๑๑ หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการร้องขอ การรวบรวมพยานหลักฐาน การไกล่เกลี่ยและการวินิจฉัยตามมาตรา ๙ และมาตรา ๑๐ ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด คณะกรรมการอาจจัดให้มีคณะอนุกรรมการจัดการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มชาติพันธุ์ปฏิบัติหน้าที่ แทนได้ ทั้งนี้ องค์กรประกอบ คุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม การดำรงตำแหน่งและการพ้นจากตำแหน่ง อำนาจ หน้าที่ และค่าตอบแทนของคณะอนุกรรมการหรือผู้ไกล่เกลี่ยให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๑๒ กลุ่มชาติพันธุ์มีสิทธิใช้ อนุรักษ์ พื้นฟู และส่งเสริมภูมิปัญญา ภาษา ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม และจารีตประเพณีอันดีงามของกลุ่มชาติพันธุ์ ตลอดจนมีหลักสูตรการศึกษาที่ เหมาะสมกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรม

มาตรา ๑๓ กลุ่มชาติพันธุ์มีสิทธิจัดการ บำรุงรักษา และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืน ตามวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของตน

มาตรา ๑๔ กลุ่มชาติพันธุ์มีสิทธิได้รับการส่งเสริมในการพัฒนาคุณภาพชีวิต

มาตรา ๑๕ กลุ่มชาติพันธุ์มีสิทธิได้รับการส่งเสริมให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมเพื่อประโยชน์ ของชุมชน และกิจกรรมที่อาจมีผลกระทบต่อชุมชนและวิถีชาติพันธุ์ รวมทั้งได้รับการคุ้มครองในการเข้าร่วม และดำเนินกิจกรรม

มาตรา ๑๖ กลุ่มชาติพันธุ์มีสิทธิได้รับการส่งเสริมให้มีส่วนร่วมในกระบวนการทางสังคม โดย ได้รับการจัดสรรที่ค้ำึงถึงสัดส่วนของกลุ่มชาติพันธุ์

มาตรา ๑๗ กลุ่มชาติพันธุ์ย่อมได้รับการส่งเสริมและคุ้มครองในการเข้าถึงสาธารณูปโภคขั้น พื้นฐาน สิทธิขั้นพื้นฐานและสิทธิมนุษยชน

มาตรา ๑๘ กลุ่มชาติพันธุ์ย่อมได้รับการคุ้มครองสิทธิในการดำรงชีวิตในสังคม สิทธิครอบครอง และสิทธิในการจัดการพื้นที่ชุมชนและชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม พื้นที่อยู่อาศัย พื้นที่ทำกิน พื้นที่ทางวัฒนธรรม และจิตวิญญาณ

หมวด ๒

คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์

มาตรา ๑๙ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติ ประกอบด้วย

(๑) นายกรัฐมนตรีหรือรองนายกรัฐมนตรีที่นายกรัฐมนตรีมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ
 (๒) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นรองประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม เป็นรองประธานกรรมการ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตาม (๔) เลือกกันเองหนึ่งคน เป็นรองประธานกรรมการ

(๓) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนเจ็ดคน ได้แก่ ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงยุติธรรม ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นกรรมการ

(๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนเจ็ดคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากการสรรหาของสภา
 กลุ่มชาติพันธุ์ แบ่งเป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ด้านกลุ่มชาติพันธุ์ จำนวนห้าคน และ
 ผู้แทนองค์กรที่ทำงานด้านกลุ่มชาติพันธุ์ จำนวนสองคน โดยคำนึงถึงสัดส่วนที่เหมาะสมทั้งเพศชาย เพศหญิง
 และเพศสภาพ

(๕) กรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์ จำนวนเจ็ดคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากการสรรหา
 ของสภากลุ่มชาติพันธุ์ โดยคำนึงถึงสัดส่วนที่เหมาะสมทั้งเพศชาย เพศหญิง และเพศสภาพ

ให้อธิบดีเป็นกรรมการและเลขานุการ และมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการในกรมจำนวนไม่เกินสอง
 คนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๒๐ ให้กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคง
 ของมนุษย์ ทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการ

มาตรา ๒๑ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์มีวาระการดำรงตำแหน่ง
 คราวละสี่ปี

เมื่อครบกำหนดตามวาระในวาระหนึ่ง หากยังมิได้มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิหรือ
 กรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์ขึ้นใหม่ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิหรือกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์ซึ่งพ้นจาก
 ตำแหน่งในวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่ากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิหรือกรรมการผู้แทน
 กลุ่มชาติพันธุ์ซึ่งได้รับตำแหน่งใหม่เข้ารับหน้าที่

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์ซึ่งพ้นจากตำแหน่งเพราะครบวาระ
 อาจได้รับการแต่งตั้งอีกได้ แต่ต้องไม่เกินสองวาระติดต่อกัน

มาตรา ๒๒ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
 และกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์พ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) คณะรัฐมนตรีให้ออกเพราะบกพร่องหรือไม่สุจริตต่อหน้าที่

(๔) เป็นบุคคลล้มละลาย คนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๕) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่ในความผิดอันได้กระทำ

โดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา ๒๓ ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิหรือกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์พ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ ให้คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งบุคคลจากการสรรหาซึ่งมีคุณสมบัติเช่นเดียวกันเป็นกรรมการแทน และให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการ เว้นแต่วาระของกรรมการดังกล่าวเหลืออยู่ไม่ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวัน คณะรัฐมนตรีจะไม่แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิหรือกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์แทนก็ได้

ในระหว่างที่ยังไม่ได้แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิหรือกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์แทนตำแหน่งที่ว่าง ให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการเท่าที่เหลืออยู่

มาตรา ๒๔ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงเป็นองค์ประชุม

ให้ประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ในกรณีที่ประธานกรรมการไม่มาประชุม หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้รองประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม หากรองประธานไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้กรรมการซึ่งมาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ให้มีการประชุมคณะกรรมการไม่น้อยกว่าปีละสี่ครั้ง

มาตรา ๒๕ คณะกรรมการมีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดนโยบาย มาตรการ ระเบียบและแผนปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ในทุกหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน ทั้งในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น

(๒) เสนอแนะนโยบาย และข้อเสนอในการปรับปรุงกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์แห่งพระราชบัญญัตินี้

(๓) เสนอความเห็นและให้คำปรึกษาต่อรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับนโยบาย กฎหมาย โครงการ หรือการดำเนินการอื่นใดที่อาจมีผลกระทบต่อกลุ่มชาติพันธุ์

(๔) ประกาศเขตพื้นที่ชุมชนและชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม พื้นที่อยู่อาศัย พื้นที่ทำกิน พื้นที่ทางวัฒนธรรมและจิตวิญญาณของกลุ่มชาติพันธุ์ตามมาตรา ๑๘

(๕) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการหรือตามที่คณะรัฐมนตรีมอบหมาย

(๖) ติดตาม ประเมินผลและตรวจสอบการดำเนินงานของคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์กรุงเทพมหานครและคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด รวมทั้งให้คำแนะนำและเสนอแนะในการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ในกรุงเทพมหานครและระดับจังหวัด

(๗) ดำเนินการอื่นใดที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์

มาตรา ๒๖ คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อปฏิบัติการตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๔ มาใช้บังคับกับการประชุมของคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานโดยอนุโลม

มาตรา ๒๗ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์กรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย

(๑) ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครหรือรองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ

(๒) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตาม (๔) เลือกกันเองหนึ่งคน เป็นรองประธานกรรมการ

(๓) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนเจ็ดคน ได้แก่ ผู้แทนสถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน ผู้แทนกรมการปกครอง ผู้แทนกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ ผู้แทนสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ผู้แทนสำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ผู้แทนศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร ผู้แทนกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ เป็นกรรมการ

(๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนเจ็ดคน ซึ่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้งโดยความเห็นชอบของสภากลุ่มชาติพันธุ์ ซึ่งเป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ด้านกลุ่มชาติพันธุ์ จำนวนห้าคน และผู้แทนองค์กรที่ทำงานด้านกลุ่มชาติพันธุ์ จำนวนสองคน โดยคำนึงถึงสัดส่วนที่เหมาะสมทั้งเพศชาย เพศหญิง และเพศสภาพ

(๕) กรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์ จำนวนเจ็ดคน ซึ่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้งโดยความเห็นชอบของสภากลุ่มชาติพันธุ์ โดยคำนึงถึงสัดส่วนที่เหมาะสมทั้งเพศชาย เพศหญิง และเพศสภาพ

ให้ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร เป็นกรรมการและเลขานุการ ให้กรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์เลือกกันเองหนึ่งคนเป็นเลขานุการร่วม และให้ประธานคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์กรุงเทพมหานครแต่งตั้งข้าราชการในสำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร จำนวนไม่เกินสองคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๒๘ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด ประกอบด้วย

(๑) ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือรองผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานกรรมการ

(๒) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตาม (๔) เลือกกันเองหนึ่งคน เป็นรองประธานกรรมการ

(๓) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนเจ็ดคน ได้แก่ นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด พัฒนาการจังหวัด ยุติธรรมจังหวัด ศึกษาธิการจังหวัด ผู้อำนวยการสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด วัฒนธรรมจังหวัด พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด เป็นกรรมการ

(๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนเจ็ดคน ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งโดยความเห็นชอบของสภากลุ่มชาติพันธุ์ ซึ่งเป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ด้านกลุ่มชาติพันธุ์ จำนวนห้าคน และผู้แทนองค์กรที่ทำงานด้านกลุ่มชาติพันธุ์ จำนวนสองคน

(๕) กรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์ จำนวนเจ็ดคน ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งโดยความเห็นชอบของสภากลุ่มชาติพันธุ์

ให้ผู้อำนวยการศูนย์ประสานงานส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด เป็นกรรมการและเลขานุการ ให้กรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์เลือกกันเองหนึ่งคนเป็นเลขานุการร่วม และให้ประธานคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในจังหวัดจำนวนไม่เกินสองคน เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๒๙ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ และมาตรา ๒๓ มาใช้บังคับในการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง การแต่งตั้งกรรมการแทน และการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์ตามมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ โดยอนุโลม เว้นแต่อำนาจของคณะกรรมการรัฐมนตรี

ตามมาตรา ๒๒ (๓) และมาตรา ๒๓ ให้เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครหรือผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วแต่กรณี

มาตรา ๓๐ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๖ มาใช้บังคับกับการประชุมและการแต่งตั้งคณะกรรมการหรือคณะทำงานของคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์กรุงเทพมหานคร และคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัดโดยอนุโลม

มาตรา ๓๑ คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์กรุงเทพมหานครและคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด มีหน้าที่และอำนาจ ดังต่อไปนี้

- (๑) เสนอความเห็นต่อคณะกรรมการเกี่ยวกับกำหนดนโยบาย มาตรการ ระเบียบ และแผนปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์
- (๒) ให้คำปรึกษา แนะนำ และประสานงาน แก่หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน ในการดำเนินการที่เกี่ยวกับกลุ่มชาติพันธุ์หรืออาจมีผลกระทบต่อกลุ่มชาติพันธุ์
- (๓) สำรวจและจัดทำข้อมูลพื้นฐานกลุ่มชาติพันธุ์ รวมทั้งกำหนดมาตรการ ระเบียบ และแผนปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ระดับจังหวัด
- (๔) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่และอำนาจหรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย
- (๕) ดำเนินการอื่นใดที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์

หมวด ๓

สภากลุ่มชาติพันธุ์

มาตรา ๓๒ ให้มีสภากลุ่มชาติพันธุ์ ประกอบด้วยสมาชิกซึ่งมาจากกลุ่มชาติพันธุ์ที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้กับสภากลางคณะเนนเลือกกันเองในแต่ละกลุ่ม จำนวนกลุ่มละไม่เกินห้าคน

การเลือกกันเองตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ประธานสภากำหนด โดยคำนึงถึงสัดส่วนที่เหมาะสมทั้งเพศชาย เพศหญิง เพศสภาพ ตัวแทนเยาวชน ความเท่าเทียมภายในระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์และมีความสอดคล้องทางวัฒนธรรม

กลุ่มชาติพันธุ์แต่ละกลุ่มสามารถขึ้นทะเบียนกับสำนักงานสภากลุ่มชาติพันธุ์ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่สภากลุ่มชาติพันธุ์กำหนด

มาตรา ๓๓ สมาชิกต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย หรือเป็นบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย
- (๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์
- (๓) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย คนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

มาตรา ๓๔ ให้สมาชิกมีวาระการดำรงตำแหน่งสี่ปีนับแต่วันประกาศรายชื่อสมาชิกในราชกิจจานุเบกษา และอาจได้รับการคัดเลือกใหม่ได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระมิได้

สมาชิกซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระต้องปฏิบัติหน้าที่ต่อไป จนกว่าสมาชิกซึ่งได้รับการคัดเลือกใหม่จะเข้ารับหน้าที่

มาตรา ๓๕ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ สมาชิกพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๓
- (๔) ขาดการประชุมโดยไม่มีเหตุอันควรและไม่ได้รับอนุญาตจากประธานสภาสามครั้ง

ติดต่อกัน

(๕) สภามีมติด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสาม ของจำนวนสมาชิกเท่าที่มีอยู่ให้ถอดถอนออกจากตำแหน่งเพราะบกพร่องหรือไม่สุจริตต่อหน้าที่

(๖) ถูกถอดถอนโดยกลุ่มชาติพันธุ์ที่คัดเลือกกันเองตามที่กำหนดในหลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกและถอดถอนสมาชิก

เมื่อสมาชิกที่มาจากกลุ่มใดพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระตามวรรคหนึ่ง ให้กลุ่มชาติพันธุ์นั้นทำการคัดเลือกบุคคลอื่นเป็นสมาชิกแทนตำแหน่งที่ว่างภายในระยะเวลาหกสิบวัน นับแต่วันพ้นตำแหน่ง

สมาชิกที่ได้รับการคัดเลือกเข้ามาแทนให้อยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของสมาชิกที่ตนแทน เว้นแต่วาระของสมาชิกที่พ้นจากตำแหน่งเหลือน้อยกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบวัน ไม่ต้องดำเนินการคัดเลือกสมาชิกใหม่แทนตำแหน่งที่ว่าง

มาตรา ๓๖ ให้มีการประชุมสภาครั้งแรกภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่มีการประกาศรายชื่อสมาชิกในราชกิจจานุเบกษา เพื่อเลือกคณะกรรมการ

ให้สภามีการประชุมสามัญสภาอย่างน้อยปีละสองครั้ง

ให้สภามีการประชุมวิสามัญสภา เมื่อสมาชิกเข้าชื่อกันจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในห้าของจำนวนสมาชิกสภาทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ขอให้มีการประชุมสภา หรือมีเหตุจำเป็นอันมิอาจเพิกเฉยได้

มาตรา ๓๗ การประชุมสภา ต้องกระทำโดยเปิดเผยและต้องมีสมาชิกมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ จึงจะเป็นองค์ประชุม

ให้ประธานสภาเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานสภาไม่อยู่หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานสภาคนที่หนึ่งเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภา ถ้ารองประธานสภาคนที่หนึ่งไม่อยู่หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานสภาลำดับต่อไปเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานสภา

การลงมติ สมาชิกคนหนึ่งให้มีหนึ่งเสียงในการลงคะแนนและให้ถือหลักฉันทามติ ยกเว้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเงิน แผนงาน โครงการ หรือเรื่องอื่นใดที่มีลักษณะเป็นงานประจำ ให้ถือเสียงข้างมากเป็นประมาณ ในกรณีนี้ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๓๘ สภากลุ่มชาติพันธุ์จะเชิญหน่วยงานของรัฐ หน่วยงานเอกชนหรือบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริง หรือแสดงความคิดเห็นหรือให้จัดส่งเอกสาร หรือข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณาได้ตามที่เห็นสมควร ให้หน่วยงานหรือบุคคลดังกล่าวให้ความร่วมมือแก่สภากลุ่มชาติพันธุ์

มาตรา ๓๙ ให้สมาชิก คณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ และคณะทำงานที่สภาแต่งตั้งได้รับเบี้ยประชุมและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๔๐ สภากลุ่มชาติพันธุ์มีอำนาจตราข้อบังคับการประชุมและข้อบังคับอื่นที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของสภา

มาตรา ๔๑ สภากลุ่มชาติพันธุ์ มีหน้าที่และอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) เสนอนโยบาย มาตรการส่งเสริมและคุ้มครอง แก่คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครอง กลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติ

(๒) เป็นศูนย์กลางในการประสานงาน แลกเปลี่ยน เรียนรู้ ประชาสัมพันธ์ และเผยแพร่ เกี่ยวกับเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และข้อมูลข่าวสารของกลุ่มชาติพันธุ์

(๓) ส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน และสิทธิกลุ่มชาติพันธุ์

(๔) อนุรักษ์ ส่งเสริม และฟื้นฟู อัตลักษณ์ ภาษา วัฒนธรรมอันดีงาม ภูมิปัญญา อาหาร สมุนไพร พันธุ์พืช พื้นที่ทำมาหากิน และจารีตประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์

(๕) เสนอแนะ ให้คำปรึกษาต่อภาครัฐหรือเอกชน ในนโยบายหรือกิจการหรือโครงการใด ๆ ที่ อาจส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์ รวมทั้งขับเคลื่อนนโยบายสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มชาติพันธุ์

(๖) สนับสนุน ส่งเสริม วิจัย และพัฒนาศักยภาพและความเข้มแข็งขององค์กร ชุมชน ชมรม สตรี เยาวชน และผู้นำของกลุ่มชาติพันธุ์

(๗) สร้างความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อจัดทำแผนงาน โครงการ หรือกิจกรรมที่เป็นการ ส่งเสริมคุ้มครองและพัฒนาศักยภาพกลุ่มชาติพันธุ์

(๘) เสนอแนวทางการแก้ไขปัญหา ที่ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตจากนโยบายหรือกิจการหรือ โครงการใด ๆ ต่อรัฐและหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๙) จัดทำรายงานและข้อเสนอในประเด็นกลุ่มชาติพันธุ์ เพื่อเสนอต่อคณะรัฐมนตรีและ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

(๑๐) แต่งตั้ง คณะที่ปรึกษา คณะอนุกรรมการ และคณะทำงาน ตามที่สภาเห็นชอบ

(๑๑) พิจารณาให้ความเห็นชอบแผนงาน โครงการ และงบประมาณของสภา

(๑๒) ออกกฎ ระเบียบ ประกาศ ข้อบังคับเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

(๑๓) หน้าที่อื่นตามที่กฎหมายกำหนด

มาตรา ๔๒ ให้สภากลุ่มชาติพันธุ์มีคณะกรรมการสภาประกอบด้วย ประธานสภาหนึ่งคน รอง ประธานสภาห้าคน เลขานุการสภาหนึ่งคน และกรรมการสภาสิบห้าคน

เมื่อมีการประชุมสภาเป็นครั้งแรก ให้สมาชิกที่มีอายุสูงสุดซึ่งอยู่ในที่ประชุม ทำหน้าที่เป็น ประธานชั่วคราวของที่ประชุม เพื่อให้ที่ประชุมดำเนินการเลือกประธานสภา และให้ประธานสภาทำหน้าที่เป็น ประธานต่อไป

ให้ประธานสภาเสนอชื่อเลขานุการสภาหนึ่งคนเพื่อให้ที่ประชุมสภารับรอง

ให้สมาชิกจากแต่ละภูมิภาคเสนอรายชื่อตัวแทนในภูมิภาคของตนเองที่เป็นชายหนึ่งคนและ หญิงหนึ่งคนเพื่อให้ที่ประชุมสภาเลือกเป็นรองประธานในตำแหน่งรองประธานจำนวนห้าคน

ให้สมาชิกคัดเลือกกันเองเป็นกรรมการสภาจำนวนสิบห้าคน ทั้งนี้ต้องให้มีความเท่าเทียมกัน ในเรื่องของสัดส่วนจากแต่ละภูมิภาค กลุ่มชาติพันธุ์ เพศและเยาวชน

มาตรา ๔๓ ให้คณะกรรมการสภามีการประชุมตามภารกิจอย่างน้อยสองเดือนต่อครั้ง ประธานสภาเป็นผู้เรียกประชุมคณะกรรมการ

ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๓๗ ในส่วนที่เกี่ยวกับองค์ประชุม การประชุม และการลงมติ มาใช้กับการประชุมคณะกรรมการโดยอนุโลม

มาตรา ๔๔ ให้มีคณะผู้อาวุโสสภาจำนวนสิบห้าคน โดยคำนึงถึงสัดส่วนที่เหมาะสมทั้ง เพศชาย เพศหญิง และเพศสภาพ และให้กระจายสัดส่วนไปตามกลุ่มชาติพันธุ์และภูมิภาค โดยคณะกรรมการ สภาเสนอให้ที่ประชุมสภารับรอง

มาตรา ๔๕ ผู้อาวุโสสภา มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

(๑) เป็นผู้มีความรู้ ความเข้าใจ หรือมีความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับกลุ่มชาติพันธุ์ หรือปราชญ์ ชาวบ้าน

(๒) มีความประพฤติดี เทียงธรรม เป็นแบบอย่างและได้รับการยอมรับจากกลุ่มชาติพันธุ์

(๓) มีความเสียสละ และมีจิตอาสา

(๔) เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ หรือผู้ที่ทำคุณประโยชน์ให้กับกลุ่มชาติพันธุ์

มาตรา ๔๖ คณะผู้อาวุโสสภา มีหน้าที่และอำนาจดังนี้

(๑) ให้คำปรึกษา หรือ ให้ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะแก่สมาชิกสภา คณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ คณะทำงาน และสำนักงานสภา ในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

(๒) โกล่เกลี่ยกรณีที่เกิดข้อพิพาท มีความคิดเห็นที่แตกต่างไม่สามารถหาข้อยุติได้

มาตรา ๔๗ หลักเกณฑ์และวิธีการแต่งตั้งคณะผู้อาวุโสสภา วิธีการประชุม วาระการดำรง ตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่ง ให้เป็นไปตามระเบียบที่กำหนดโดยสภากลุ่มชาติพันธุ์

มาตรา ๔๘ ให้ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) ทำหน้าที่สำนักงานสภากลุ่มชาติพันธุ์

หมวด ๔

บทลงโทษ

มาตรา ๔๙ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๐ วรรคแรก ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือ ทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ในกลุ่มชาติพันธุ์

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๐ ให้กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคง ของมนุษย์ สํารวจและจัดทำข้อมูลกลุ่มชาติพันธุ์ ข้อมูลชุมชน ข้อมูลพื้นที่ชุมชนและชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม พื้นที่อยู่อาศัย พื้นที่ทำกิน พื้นที่ทางวัฒนธรรมและจิตวิญญาณ ของกลุ่มชาติพันธุ์ โดยกระบวนการมีส่วนร่วม ของกลุ่มชาติพันธุ์ภายในสามร้อยหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ในระหว่างกรดำเนินการ สํารวจและจัดทำพื้นที่ดังกล่าว ให้กลุ่มชาติพันธุ์สามารถใช้สิทธิในพื้นที่ดังกล่าวได้ตามวิถีชีวิตและวัฒนธรรม

มาตรา ๕๑ ให้ศูนย์พัฒนาราชภูรบนพื้นที่สูง กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคง ของมนุษย์ ปฏิบัติหน้าที่เป็นศูนย์ประสานงานส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ จนกว่าจะมีการโอนบรรดา กิจการ ทรัพย์สิน หนี้ สิทธิ งบประมาณ ภาระผูกพัน รายได้ ข้าราชการ ลูกจ้าง พนักงานราชการ ของศูนย์ พัฒนาราชภูรบนพื้นที่สูงไปยังศูนย์ประสานงานส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แล้วเสร็จ

มาตรา ๕๒ ให้กระทรวงวัฒนธรรมจัดตั้งสภากลุ่มชาติพันธุ์ให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

องค์ประกอบ หลักเกณฑ์ และวิธีการได้มาซึ่งสมาชิกสภากลุ่มชาติพันธุ์ตามมาตรา ๓๒ ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมกำหนด

.....

.....

บันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ
ของร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์
พ.ศ.

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกับคณะได้เสนอร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ พ.ศ. ต่อสภาผู้แทนราษฎร และได้จัดทำบันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติตามข้อ ๑๑๐ ของข้อบังคับการประชุมสภาผู้แทนราษฎร พ.ศ. ๒๕๖๒ ดังต่อไปนี้

๑. เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ

โดยที่มาตรา ๗๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้บัญญัติให้รัฐพึงส่งเสริมและให้ความคุ้มครองชาวไทยกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ให้มีสิทธิดำรงชีวิตในสังคมตามวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีชีวิตดั้งเดิมตามความสมัครใจได้อย่างสงบสุข ไม่ถูกรบกวน ซึ่งประเทศไทยมีกลุ่มชาติพันธุ์ที่แตกต่างและหลากหลาย แต่ละกลุ่มล้วนมีวิถีชีวิต ภาษา ภูมิปัญญา และวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเองมาช้านาน ประเทศไทยได้มีการให้สัตยาบันต่อพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับการส่งเสริมและอนุรักษ์วิถีชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์หลายฉบับ ซึ่งปัจจุบันไม่มีกฎหมายส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์โดยตรง ส่งผลให้กลุ่มชาติพันธุ์ต้องเผชิญปัญหาด้านต่างๆ โดยเฉพาะการขาดสิทธิทางวัฒนธรรม ขาดสิทธิทางทรัพยากร และอคติทางสังคมต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ดังนั้นเพื่อให้ภาครัฐมีบทบาทและอำนาจตามกฎหมายอย่างถูกต้องสอดคล้องกับสภาพสังคม วัฒนธรรมของประเทศไทยที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติและวัฒนธรรม และเพื่อให้กลุ่มชาติพันธุ์ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลรักษาและสืบทอดวัฒนธรรมอันดีงามตลอดจนการดูแลและสามารถใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีอยู่ตามธรรมชาติในท้องถิ่นของตนได้อย่างยั่งยืนถูกต้องตามกฎหมายโดยไม่ถูกคุกคาม เหยียดหยามหรือการกีดกันจากกลุ่มบุคคลภายนอกที่มีความแตกต่างทางเชื้อชาติและวัฒนธรรม และรัฐพึงส่งเสริมและให้ความคุ้มครองชาวไทยกลุ่มชาติพันธุ์ ให้มีความสามารถในการพึ่งพาตนเองมีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และมีโอกาสในการเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศอย่างแท้จริง การมีกฎหมายเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์จึงสอดคล้องกับทั้งทางความเป็นจริงของสังคมวัฒนธรรมไทยและรัฐธรรมนูญ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ

๒.๑ ชื่อพระราชบัญญัติส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ พ.ศ. (ร่างมาตรา ๑)

๒.๒ กำหนดวันที่มีผลใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้คือตั้งแต่วันที่ถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป (ร่างมาตรา ๒)

๒.๓ กำหนดให้บรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับใด ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วซึ่งขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน (ร่างมาตรา ๓)

๒.๔ กำหนดค่านิยมในพระราชบัญญัตินี้ ได้แก่ คำว่า “กลุ่มชาติพันธุ์” “การเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ” “คณะกรรมการ” “สภา” “สมาชิก” “คณะกรรมการสภา” “อธิบดี” และ “รัฐมนตรี” (ร่างมาตรา ๔)

๒.๕ กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ โดยให้มีอำนาจออกกฎกระทรวง ระเบียบ และประกาศเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับราชการของกระทรวงนั้นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๕)

๒.๖ กำหนดให้ หมวด ๑ ว่าด้วยเรื่อง “การส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์” ตั้งแต่ร่างมาตรา ๖ ถึงร่างมาตรา ๑๘ โดยมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

๒.๖.๑ กำหนดให้ประเทศไทยเป็นประเทศพหุชาติพันธุ์ มีอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ที่หลากหลาย กลมกลืน และแตกต่างกัน แต่ละกลุ่มชาติพันธุ์มีวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และความเชื่อของกลุ่มบุคคลที่อยู่ร่วมกันในสังคม (ร่างมาตรา ๖)

๒.๖.๒ กำหนดให้การส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ต้องสอดคล้องกับพันธกรณีระหว่างประเทศที่ประเทศไทยผูกพัน (ร่างมาตรา ๗)

๒.๖.๓ กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติโดยไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มชาติพันธุ์ กรณีมีมาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้กลุ่มชาติพันธุ์สามารถใช้สิทธิหรือเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น หรือเพื่อคุ้มครองหรืออำนวยความสะดวกให้แก่กลุ่มชาติพันธุ์ ไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ และในกรณีที่กลุ่มชาติพันธุ์ที่ได้รับหรือจะได้รับความเสียหายจากการกระทำในลักษณะที่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มชาติพันธุ์มีสิทธิร้องขอต่อคณะกรรมการให้มีคำสั่งเพิกถอนการกระทำหรือห้ามมิให้กระทำการนั้นได้ คำสั่งของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด หากการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มชาติพันธุ์นั้นเป็นการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ศาลจะกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษให้แก่กลุ่มชาติพันธุ์ไม่เกินสี่เท่าของค่าเสียหายที่แท้จริงด้วยก็ได้ โดยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการร้องขอ การรวบรวมพยานหลักฐาน การไกล่เกลี่ยและการวินิจฉัย ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด (ร่างมาตรา ๘ ร่างมาตรา ๙ และร่างมาตรา ๑๑)

๒.๖.๔ กำหนดห้ามมิให้ผู้ใดโฆษณาหรือเผยแพร่ทางสื่อมวลชนหรือสื่อสารสนเทศประเภทใด ที่เป็นการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือเลือกปฏิบัติโดยทางเชื้อชาติต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่เกียรติยศ ชื่อเสียง ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์ มิเช่นนั้นกลุ่มชาติพันธุ์ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำดังกล่าว มีสิทธิร้องขอต่อคณะกรรมการให้มีคำสั่งเพิกถอนการกระทำหรือห้ามมิให้กระทำการนั้นได้ คำสั่งของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด และกลุ่มชาติพันธุ์มีสิทธิที่จะฟ้องเรียกค่าเสียหายฐานละเมิดต่อศาลโดยให้ศาลมีอำนาจกำหนดค่าเสียหายอย่างอื่นอันมิใช่ตัวเงินให้แก่กลุ่มชาติพันธุ์ที่ถูกเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมได้ และหากการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อกลุ่มชาติพันธุ์นั้นเป็นการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ศาลจะกำหนดค่าเสียหายในเชิงลงโทษให้แก่กลุ่มชาติพันธุ์ไม่เกินสี่เท่าของค่าเสียหายที่แท้จริงด้วยก็ได้ (ร่างมาตรา ๑๐)

๒.๖.๕ กำหนดให้กลุ่มชาติพันธุ์มีสิทธิใช้ อนุรักษ์ พัฒนา และส่งเสริมภูมิปัญญา ภาษา ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม และจารีตประเพณีอันดีงามของกลุ่มชาติพันธุ์ ตลอดจนมีหลักสูตรการศึกษาที่เหมาะสมกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรม ตลอดจนมีสิทธิจัดการ บำรุงรักษา และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืน ตามวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของตน และมีสิทธิได้รับการส่งเสริมในการพัฒนาคุณภาพชีวิต (ร่างมาตรา ๑๒ - ร่างมาตรา ๑๔)

๒.๖.๖ กำหนดให้กลุ่มชาติพันธุ์มีสิทธิได้รับการส่งเสริมให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมเพื่อประโยชน์ของชุมชน รวมทั้งได้รับการคุ้มครองในการเข้าร่วมและดำเนินกิจกรรม และมีสิทธิได้รับการส่งเสริมให้มีส่วนร่วมในกระบวนการทางสังคม (ร่างมาตรา ๑๕ และร่างมาตรา ๑๖)

๒.๖.๗ กำหนดให้กลุ่มชาติพันธุ์มีสิทธิได้รับการส่งเสริมและคุ้มครองในการเข้าถึงสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน สิทธิขั้นพื้นฐานและสิทธิมนุษยชน ได้รับการคุ้มครองสิทธิในการดำรงชีวิตในสังคม สิทธิครอบครอง และสิทธิในการจัดการพื้นที่ชุมชนและชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม พื้นที่อยู่อาศัย พื้นที่ทำกิน พื้นที่ทางวัฒนธรรมและจิตวิญญาณ (ร่างมาตรา ๑๗ และร่างมาตรา ๑๘)

๒.๗ กำหนดให้ หมวด ๒ ว่าด้วยเรื่อง “คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์” ตั้งแต่ร่างมาตรา ๑๙ ถึงร่างมาตรา ๓๑ โดยมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

๒.๗.๑ กำหนดให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติ ประกอบด้วย นายกรัฐมนตรีหรือรองนายกรัฐมนตรีที่นายกรัฐมนตรีมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นรองประธานกรรมการ และ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม เป็นรองประธานกรรมการ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเลือกกันเองหนึ่งคน เป็นรองประธานกรรมการ และให้มีกรรมการ ประกอบด้วย กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนเจ็ดคน กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนเจ็ดคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากการสรรหาของสภากลุ่มชาติพันธุ์ และกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์ จำนวนเจ็ดคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากการสรรหาของสภากลุ่มชาติพันธุ์ โดยให้อธิบดีเป็นกรรมการและเลขานุการ และมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการในกรมจำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ และให้กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการ (ร่างมาตรา ๑๙ และร่างมาตรา ๒๐)

๒.๗.๒ กำหนดให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี เมื่อครบวาระแล้วอาจได้รับการแต่งตั้งอีกได้ แต่ต้องไม่เกินสองวาระติดต่อกัน และหากยังมีได้มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิหรือกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์ชั้นใหม่ ให้อยู่ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่ากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิหรือกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์ซึ่งได้รับตำแหน่งใหม่เข้ารับหน้าที่ (ร่างมาตรา ๒๑)

๒.๗.๓ กำหนดให้นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์พ้นจากตำแหน่ง เมื่อตาย ลาออก คณะรัฐมนตรีให้ออกเพราะบกพร่องหรือไม่สุจริตต่อหน้าที่ หรือเป็นบุคคลล้มละลาย คนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ (ร่างมาตรา ๒๒)

๒.๗.๔ กำหนดให้ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิหรือกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์พ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ ให้คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งบุคคลจากการสรรหาซึ่งมีคุณสมบัติเช่นเดียวกันเป็นกรรมการแทน และให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการเว้นแต่วาระของกรรมการดังกล่าวเหลืออยู่ไม่ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวันจะไม่แต่งตั้งก็ได้ และในระหว่างที่ยังไม่ได้แต่งตั้งแทนตำแหน่งที่ว่าง ให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการเท่าที่เหลืออยู่ (ร่างมาตรา ๒๓)

๒.๗.๕ กำหนดให้องค์ประชุมของคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติ คือต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด โดยให้มีการประชุมคณะกรรมการไม่น้อยกว่าปีละสี่ครั้ง และการวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด (ร่างมาตรา ๒๔)

๒.๗.๖ กำหนดให้คณะกรรมการมีหน้าที่และอำนาจ กำหนดนโยบาย มาตรการ ระเบียบ และแผนปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ในทุกหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน ทั้งในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น เสนอแนะนโยบาย และข้อเสนอในการปรับปรุงกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับต่อคณะรัฐมนตรี เสนอความเห็นและให้คำปรึกษาต่อรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับนโยบาย กฎหมาย โครงการ หรือการดำเนินการอื่นใดที่อาจมีผลกระทบต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ประกาศเขตพื้นที่ชุมชนและชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม พื้นที่อยู่อาศัย พื้นที่ทำกิน พื้นที่ทางวัฒนธรรมและจิตวิญญาณของกลุ่มชาติพันธุ์ ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการหรือตามที่คณะรัฐมนตรีมอบหมาย

ติดตาม ประเมินผลและตรวจสอบการดำเนินงานของคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ กรุงเทพมหานครและคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด รวมทั้งให้คำแนะนำและเสนอแนะในการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ในกรุงเทพมหานครและระดับจังหวัด และดำเนินการอื่นใด ที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ (ร่างมาตรา ๒๕)

๒.๗.๗ กำหนดให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อปฏิบัติการตามที่คณะกรรมการมอบหมาย (ร่างมาตรา ๒๖)

๒.๗.๘ กำหนดให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์กรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครหรือรองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครที่ผู้ว่าราชการ กรุงเทพมหานครมอบหมาย เป็นประธานกรรมการ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเลือกกันเองหนึ่งคนเป็นรองประธาน กรรมการ และกรรมการประกอบด้วย กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนเจ็ดคน กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนเจ็ดคน ซึ่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้งโดยความเห็นชอบของสภากลุ่มชาติพันธุ์ กรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์ จำนวนเจ็ดคน ซึ่งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแต่งตั้ง โดยความเห็นชอบของสภากลุ่มชาติพันธุ์ ให้ผู้อำนวยการ สำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร เป็นกรรมการและเลขานุการ ให้กรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์เลือกกันเอง หนึ่งคนเป็นเลขานุการร่วม และให้ประธานคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์กรุงเทพมหานคร แต่งตั้งข้าราชการในสำนักพัฒนาสังคม กรุงเทพมหานคร จำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ (ร่างมาตรา ๒๗)

๒.๗.๙ กำหนดให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด ประกอบด้วย ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือรองผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธาน กรรมการ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเลือกกันเองหนึ่งคนเป็นรองประธานกรรมการ และกรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนเจ็ดคน กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนเจ็ดคน กรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์ จำนวนเจ็ดคน ให้ ผู้อำนวยการศูนย์ประสานงานส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด เป็นกรรมการและเลขานุการ ให้ กรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์เลือกกันเองหนึ่งคนเป็นเลขานุการร่วม และให้ประธานคณะกรรมการส่งเสริม และคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในจังหวัดจำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ (ร่างมาตรา ๒๘)

๒.๗.๑๐ กำหนดให้นำบทบัญญัติเรื่องการดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง การแต่งตั้ง กรรมการแทน และการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์ของ คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติ มาใช้บังคับกับคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครอง กลุ่มชาติพันธุ์กรุงเทพมหานคร และคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัดในส่วนที่เกี่ยวกับ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและกรรมการผู้แทนกลุ่มชาติพันธุ์โดยอนุโลม เว้นแต่อำนาจของคณะรัฐมนตรีตามมาตรา ๒๒ (๓) และมาตรา ๒๓ ให้เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครหรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี (ร่างมาตรา ๒๙)

๒.๗.๑๑ กำหนดให้นำบทบัญญัติเรื่องการประชุมและการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือ คณะทำงานของคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติมาใช้กับคณะกรรมการส่งเสริมและ คุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์กรุงเทพมหานคร และคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัดโดยอนุโลม (ร่างมาตรา ๓๐)

๒.๗.๑๒ กำหนดให้คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์กรุงเทพมหานคร และคณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์จังหวัด มีหน้าที่และอำนาจเสนอความเห็นต่อ คณะกรรมการเกี่ยวกับกำหนดนโยบาย มาตรการ ระเบียบและแผนปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่ม

ชาติพันธุ์ ให้คำปรึกษา แนะนำ และประสานงาน แก่หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนในการดำเนินการที่เกี่ยวกับกลุ่มชาติพันธุ์หรืออาจมีผลกระทบต่อกลุ่มชาติพันธุ์ สำรวจและจัดทำข้อมูลพื้นฐานกลุ่มชาติพันธุ์ รวมทั้งกำหนดมาตรการ ระเบียบ และ แผนปฏิบัติงานเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ระดับจังหวัด ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นหน้าที่และอำนาจหรือตามที่คณะกรรมการมอบหมาย และดำเนินการอื่นใดที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ (ร่างมาตรา ๓๑)

๒.๘ กำหนดให้ หมวด ๓ ว่าด้วยเรื่อง “สภากลุ่มชาติพันธุ์” (ตั้งแต่ร่างมาตรา ๓๒ ถึงร่างมาตรา ๔๘)

๒.๘.๑ กำหนดให้มีสภากลุ่มชาติพันธุ์ ประกอบด้วยสมาชิกซึ่งมาจากกลุ่มชาติพันธุ์ที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้กับสภาแล้ว ลงคะแนนเลือกกันเองในแต่ละกลุ่ม จำนวนกลุ่มละไม่เกินห้าคน โดยการเลือกกันเองให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ประธานสภากำหนด ทั้งนี้ให้คำนึงถึงสัดส่วนที่เหมาะสมทั้งเพศชาย เพศหญิง เพศสภาพ ตัวแทนเยาวชน ความเท่าเทียมภายในระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์และมีความสอดคล้องทางวัฒนธรรม โดยให้ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) ทำหน้าที่สำนักงานสภากลุ่มชาติพันธุ์ (ร่างมาตรา ๓๒ และร่างมาตรา ๔๘)

๒.๘.๒ กำหนดเรื่องคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของสมาชิกสภากลุ่มชาติพันธุ์ (ร่างมาตรา ๓๓)

๒.๘.๓ กำหนดให้สมาชิกสภากลุ่มชาติพันธุ์มีวาระการดำรงตำแหน่งสี่ปี และอาจได้รับการคัดเลือกใหม่ได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระมิได้ และการพ้นจากตำแหน่งนอกจากตามวาระ ซึ่งเมื่อสมาชิกที่มาจากกลุ่มใดพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระให้กลุ่มชาตินั้นทำการคัดเลือกบุคคลอื่นเป็นสมาชิกแทนตำแหน่งที่ว่างภายในระยะเวลาหกสิบวัน นับแต่วันพ้นตำแหน่ง (ร่างมาตรา ๓๔ และร่างมาตรา ๓๕)

๒.๘.๔ กำหนดเรื่องการประชุมสภากลุ่มชาติพันธุ์ครั้งแรกภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่มีการประกาศรายชื่อสมาชิกในราชกิจจานุเบกษา เพื่อเลือกคณะกรรมการ โดยให้สภามีการประชุมสามัญสภาอย่างน้อยปีละสองครั้ง และมีการประชุมวิสามัญสภา เมื่อสมาชิกเข้าชื่อกันจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในห้าของจำนวนสมาชิกสภาทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ขอให้มีการประชุมสภา หรือมีเหตุจำเป็นอันมิอาจเพิกเฉยได้ (ร่างมาตรา ๓๖)

๒.๘.๕ กำหนดให้การประชุมสภากลุ่มชาติพันธุ์ต้องกระทำโดยเปิดเผย และกำหนดองค์ประชุมคือต้องมีสมาชิกมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของสมาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ ส่วนการลงมติให้ถือหลักฉันทามติ ยกเว้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเงิน แผนงาน โครงการ หรือเรื่องอื่นใดที่มีลักษณะเป็นงานประจำ ให้ถือเสียงข้างมากเป็นประมาณ ในกรณีนี้ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด (ร่างมาตรา ๓๗)

๒.๘.๖ กำหนดให้หน่วยงานหรือบุคคลให้ความร่วมมือแก่สภากลุ่มชาติพันธุ์ในการมาให้ข้อเท็จจริง หรือแสดงความคิดเห็นหรือให้จัดส่งเอกสาร หรือข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณาได้ตามที่เห็นสมควร (ร่างมาตรา ๓๘)

๒.๘.๗ กำหนดให้สมาชิกสภากลุ่มชาติพันธุ์ คณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ และคณะทำงานที่สภากลุ่มชาติพันธุ์แต่งตั้งได้รับเบี้ยประชุมและค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา (ร่างมาตรา ๓๙)

๒.๘.๘ กำหนดให้สภากลุ่มชาติพันธุ์มีอำนาจตราข้อบังคับการประชุมและข้อบังคับอื่นที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของสภา (ร่างมาตรา ๔๐)

๒.๘.๙ กำหนดให้สภากลุ่มชาติพันธุ์ มีหน้าที่และอำนาจเสนอนโยบาย มาตรการส่งเสริม และคุ้มครอง แก่คณะกรรมการส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แห่งชาติ เป็นศูนย์กลางในการประสานงาน แลกเปลี่ยน เรียนรู้ ประชาสัมพันธ์ และเผยแพร่ เกี่ยวกับเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และข้อมูลข่าวสารของกลุ่มชาติพันธุ์ ส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน และสิทธิกลุ่มชาติพันธุ์ อนุรักษ์ ส่งเสริม และฟื้นฟู อัตลักษณ์ ภาษา วัฒนธรรมอันดีงาม ภูมิปัญญา อาหาร สมุนไพร พันธุ์พืช พื้นที่ทำมาหากิน และจารีตประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์ เสนอแนะ ให้คำปรึกษาต่อภาครัฐหรือเอกชน ในนโยบายหรือกิจการหรือโครงการใด ที่อาจส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์ รวมทั้งขับเคลื่อนนโยบายสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มชาติพันธุ์ สนับสนุน ส่งเสริม วิจัย และพัฒนาศักยภาพและความเข้มแข็งขององค์กร ชุมชน ชุมรม สตรี เยาวชน และผู้นำของกลุ่มชาติพันธุ์ สร้างความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อจัดทำแผนงาน โครงการ หรือกิจกรรมที่เป็น การส่งเสริมคุ้มครองและพัฒนาศักยภาพกลุ่มชาติพันธุ์ เสนอแนวทางการแก้ไขปัญหา ที่ส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิต จากนโยบายหรือกิจการหรือโครงการใด ๆ ต่อรัฐและหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง จัดทำรายงานและข้อเสนอใน ประเด็นกลุ่มชาติพันธุ์ เพื่อเสนอต่อคณะรัฐมนตรีและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง แต่งตั้ง คณะที่ปรึกษา คณะอนุกรรมการ และคณะทำงาน ตามที่สภาเห็นชอบ พิจารณาให้ความเห็นชอบแผนงาน โครงการ และ งบประมาณของสภา ออกกฎ ระเบียบ ประกาศ ข้อบังคับเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ และหน้าที่อื่น ตามที่กฎหมายกำหนด (ร่างมาตรา ๔๑)

๒.๘.๑๐ กำหนดให้สภากลุ่มชาติพันธุ์มีคณะกรรมการสภาประกอบด้วย ประธานสภาหนึ่ง คน รองประธานสภาห้าคน เลขานุการสภาหนึ่งคน และกรรมการสภาสิบห้าคน โดยคณะกรรมการสภา กลุ่มชาติพันธุ์มีการประชุมตามภารกิจอย่างน้อยสองเดือนต่อครั้ง (ร่างมาตรา ๔๒ และร่างมาตรา ๔๓)

๒.๘.๑๑ กำหนดให้มีคณะผู้อาวุโสสภาจำนวนสิบห้าคน โดยคำนึงถึงสัดส่วนที่เหมาะสม ทั้งเพศชาย เพศหญิง และเพศสภาพ และให้กระจายสัดส่วนไปตามกลุ่มชาติพันธุ์และภูมิภาค โดย คณะกรรมการสภาเสนอให้ที่ประชุมสภารับรอง กำหนดเรื่องคุณสมบัติของคณะผู้อาวุโสสภา หน้าที่และ อำนาจของคณะผู้อาวุโสสภา และกำหนดให้หลักเกณฑ์และวิธีการแต่งตั้งคณะผู้อาวุโสสภา วิธีการประชุม วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่ง ให้เป็นไปตามระเบียบที่กำหนดโดยสภากลุ่มชาติพันธุ์ (ร่าง มาตรา ๔๔ - ร่างมาตรา ๔๗)

๒.๙ กำหนดบทลงโทษผู้โฆษณาหรือเผยแพร่ทางสื่อมวลชนหรือสื่อสารสนเทศประเภทใด อันเป็นการเหยียดหยาม สร้างความเกลียดชัง หรือเลือกปฏิบัติโดยทางเชื้อชาติต่อกลุ่มชาติพันธุ์ ที่ก่อให้เกิด ความเสียหายแก่ เกียรติยศ ชื่อเสียง ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์โดยต้องระวางโทษ ปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทำงานบริการสังคมหรือสาธารณะประโยชน์ในกลุ่มชาติพันธุ์ (ร่างมาตรา ๔๙)

๒.๑๐ กำหนดให้มีบทเฉพาะกาล (ตั้งแต่ร่างมาตรา ๕๐ ถึงร่างมาตรา ๕๒)

๒.๑๐.๑ กำหนดให้กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความ มั่นคงของมนุษย์ สืบค้นและจัดทำข้อมูลกลุ่มชาติพันธุ์ ข้อมูลชุมชน ข้อมูลพื้นที่ชุมชนและชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิม พื้นที่อยู่อาศัย พื้นที่ทำกิน พื้นที่ทางวัฒนธรรมและจิตวิญญาณ ของกลุ่มชาติพันธุ์ ภายในสามร้อยหกสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยระหว่างการทำดำเนินการสำรวจและจัดทำพื้นที่ดังกล่าว ให้กลุ่มชาติพันธุ์ สามารถใช้สิทธิในพื้นที่ดังกล่าวได้ตามวิถีชีวิตและวัฒนธรรม (ร่างมาตรา ๕๐)

๒.๑๐.๒ กำหนดให้ศูนย์พัฒนาราชภูมรบนพื้นที่สูง กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ปฏิบัติหน้าที่เป็นศูนย์ประสานงานส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์ จนกว่าจะมีการโอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน หนี้ สิทธิ งบประมาณ ภาระผูกพัน รายได้ ข้าราชการ ลูกจ้าง พนักงานราชการ ของศูนย์พัฒนาราชภูมรบนพื้นที่สูงไปยังศูนย์ประสานงานส่งเสริมและคุ้มครองกลุ่มชาติพันธุ์แล้วเสร็จ (ร่างมาตรา ๕๑)

๒.๑๐.๓ กำหนดให้กระทรวงวัฒนธรรมจัดตั้งสภากลุ่มชาติพันธุ์ให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และองค์ประกอบ หลักเกณฑ์ และวิธีการได้มาซึ่งสมาชิกสภากลุ่มชาติพันธุ์ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมกำหนด (ร่างมาตรา ๕๒)
